

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa J. G.
przeciwko (...) Ośrodkowi Wsparcia Rolnictwa w W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 22 czerwca 2021 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w E.
z dnia 3 października 2019 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.350 (jeden
tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód J. G. domagał się od (...) Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w W. kwoty 37.800 zł tytułem wynagrodzenia za okres pozostawania w gotowości do pracy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy w E. wyrokiem z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt IV U (...), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwoty po 2.700 zł za każdy miesiąc pozostawania w gotowości do pracy wraz z odsetkami za opóźnienie, rozstrzygając także o kosztach procesu.

Pozwany zaskarżył wyrok w części, tj. co do kwoty 35 100 zł. Sąd Okręgowy w E. wyrokiem z dnia 3 października 2019 r., sygn. akt IV Pa (...), zmienił punkt 1. zaskarżonego wyroku w ten sposób, że oddalił powództwo co do kwot po 2.700 zł wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie, ujętych w tiretach od 1 do 7 (pkt 2), oddalając apelację w pozostałym zakresie (pkt 3), znosząc wzajemnie koszty procesu za instancję odwoławczą (pkt 4).

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył pozwany w części, tj. co do pkt. 3.

Zarzucono naruszenie prawa materialnego - art. 81 k.p., przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że powód był gotów do świadczenia pracy na rzecz pozwanego w okresie od 28 lutego 2017 r. do 31 sierpnia 2017 r., gdy tymczasem jedynym dowodem na gotowość powoda do świadczenia pracy u pozwanego jest pismo z dnia 20 lutego 2017 r. Zarzucono także naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c., przez sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia zawodowego ocenę materiału dowodowego prowadzącą do uznania, iż powód był gotów do świadczenia pracy nieprzerwanie w okresie od 28 lutego 2017 r. do 31 sierpnia 2017 r., pomimo że udokumentowane to było tylko przez powoda za jeden miesiąc.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wskazał na art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. oraz podkreślił, że „naruszenia przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania, jakich dopuścił się Sąd II instancji doprowadziły do wydania błędnego wyroku w zaskarżonej części i powodują, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona”.

Powód, w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie kasacyjne według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia wraz ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy części (pkt 1), przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2), wnioski o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem

zakresu żądanego uchylenia lub zmiany (pkt 3). Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. stanowi, że oprócz wymagań przewidzianych w § 1, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Z powyższego wynika, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi odrębny element pisma, niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Chodzi zatem o dwa odrębne, konstrukcyjne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego na różnych etapach rozpoznawania skargi kasacyjnej. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają rozpoznaniu na etapie „przedsądu”, natomiast przytoczone podstawy kasacyjnej i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być zatem przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy więc odwołanie się do podstaw kasacyjnych lub ich uzasadnienia, bo choć we wniosku o przejęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz podstawach kasacyjnych argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach „przedsądu” bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I PK 129/07, LEX nr 884974; z dnia 9 czerwca 2008 r. II UK 37/08, LEX nr 494133; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 15/08, LEX nr 490359). Co istotne, odwołanie się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania do podstaw skargi nie może wywołać żadnego skutku również z tego względu, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2015 r., I PK 68/15, LEX nr 2021943).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno nawiązywać do przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna powinna być tak skonstruowana i zredagowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów kreatywnych skargi ani tym bardziej się ich domyślać.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołuje się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., a uzasadniając go, wskazuje na naruszenie przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania, jakich dopuścił się Sąd drugiej instancji i które, w jego ocenie, doprowadziły do wydania błędnego wyroku w zaskarżonej części.

Tak zredagowany wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji, która wskazywałaby na przesłankę przedsądu w postaci istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), jak też wskazującej na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § pkt 4 k.p.c.). Zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Natomiast odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć. Jak wskazano wyżej, samo uzasadnienie podstaw kasacyjnych nie jest wystarczające dla wykazania występowania w sprawie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 w związku z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności

radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265) oraz art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.